

δες, ἐστὶ πρόσωπον ἐντελῶς ἐπίπλαστον, ὃ δὲ Σαρδοῦ οὐδὲν ἐποίησεν, ὅπως καταστήσῃ πιστευτὸν τὸ ἀπαράδειγματιστον πάθος πρὸς τὸν νεανίαν τοῦτον. Τέταρτος ἔρχεται ὁ συνωμότης Μάρκελλος, ὅστις συλληφθεὶς ὑπόσχεται τῇ Θεοδώρα ὅτι δὲν θὰ προδώσῃ τὸν συνένοχον Ἀνδρέαν, ἐὰν φονεύουσα αὐτὸν ἀμέσως ἐλευθερώσῃ οὕτω τῶν βασιανιστηρίων. Ἡ Θεοδώρα πλήσσει αὐτὸν ἐν μέσῃ τῇ καρδίᾳ διὰ χρυσῆς καρφίδος, ἣν ἐπὶ τῆς κόμης ἔφερε, καὶ λέγει εἶτα τῷ Ἰουστινιανῷ, ὅτι ὁ Μάρκελλος ἐξηρέδισεν αὐτὴν διὰ βαναύσων ὕβρεων. Τὰ λοιπὰ πρόσωπα εἰσιν ἀπλῶς ἐπεισοδιακά, καίτοι ἐν ἑξ αὐτῶν, ἡ μήτηρ τοῦ παλαιστοῦ Θάμυρις, κέκτηται ἰκανὴν σπουδαιότητα. Αὕτη, ὅπως ἐκδικηθῆ τὸν Ἰουστινιανὸν διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ἐστὶν ἡ ἐγγειρίζουσα εἰς τὴν Θεοδώραν κώνειον ἀντὶ ἐρωτικοῦ πόματος, δι' οὗ εἶτα φονεύεται ὁ Ἀνδρέας, ὅπως ὁ Γεννάρος ὑπὸ τῶν φαρμάκων τῆς μητρὸς αὐτοῦ Λουκρητίας Βοργίας ἐν τῷ δράματι τοῦ Οὐγῶ. Ἰδίᾳ μνείας ἄξιον τυγχάνει καὶ τὸ δευτερεῖον πρόσωπον τοῦ Χαριβέρτου, καθόσον καταδεικνύει προφανῶς τὴν τέχνην, μεθ' ἧς ὁ Σαρδοῦ ἐκμεταλλεύεται τὴν μικρόνοιαν τοῦ Παρισιανοῦ αὐτοῦ κοινοῦ. Ὁ Χαριβέρτος ἐστὶ βάρβαρος Γαλά-

της ἐκ Λευκετίας*), ἀποσταλεὶς εἰς Βυζάντιον, ὅπως φέρῃ τῇ Αὐτοκρατείρᾳ τὴν ὠραιότεραν ξανθὴν φενάκην. Πᾶσαι αἱ γυναῖκες διαφλέγονται εὐθὺς ὑπὸ ἀκαθέκτου πάθους διὰ τὸν μεγάλωσιμον νέον μαχητὴν, ὅστις ἐμφανίζεται ὡς ἀληθῆς Παρισιανός. Ἡ ἐκδεδιτημένη τοῦ Βελισαρίου γυνὴ καὶ τῶν ἀνακτόρων Ἐφορος Ἀντωνίνα εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν· ἀλλ' οὐδόλως ὑπὸ τῶν ἐκεῖ θαυμάτων ἐκπλησόμενος, ἐπιστρέφει εἰς τὴν Γαλλίαν, καθ' ὃ ἀπορρίπτων τὴν ἐντολήν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὅστις διατάττει αὐτὸν νὰ κατακερματίσῃ τοὺς ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ συνηγμένους καὶ μετανοοῦντας συνωμότητας, τοῦτο δὲ ἀφ' οὗ ὁ ἴδιος, μαχόμενος ἡρωϊκῶς παρὰ τὸν Βελισάριον, συνώθησεν αὐτοὺς ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, ἐν ᾧ ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκρύπτετο ἀνάνδρως εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Παλατίου. Ἡ παρεισαγωγή τοῦ ὑπὲρ τὸ δέον ἱπποτικοῦ τούτου νέου Γαλάτου βασιζέται τοσοῦτον ἀδεξίως ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἀλαζονείας, ὥστε ὀλιγίστην ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν εἰς κοινὸν ὁπωσοῦν ἀνεπτυγμένον.

(ἔπεται τὸ τέλος).

*) Lutèce, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Παρισίων.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ.

Τὰ εἰς τὸν διεθνῆ ταχυδρομικὸν σύνδεσμον ἀνήκοντα κράτη ἔσχον κατὰ τὸ ἔτος 1883 τὰ ἐπόμενα ἔσοδα. Αἱ ἠνωμένα πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς 220,570,812 φράγκ., ἡ Γερμανία 213,111,609, ἡ Μεγάλη Βρεταννία 182,524,000, ἡ Γαλλία 154,253,661, ἡ Πρωσία 60,944,488, ἡ Αὐστρία 47,876,630, ἡ Ἰταλία 32,660,886, αἱ ἀγγλικαὶ Ἰνδία 23,746,023, ἡ Οὐγγαρία 28,400,203, ἡ Ἑλβετία 17,106,436, ἡ Ἰσπανία 14,502,639, τὸ Βέλγιον 12,754,921, ἡ Ὀλλανδία 9,910,374, ἡ Ἰαπωνία 9,077,987, ἡ Σουηδία 7,886,100, ἡ Δανία 6,177,560, ἡ Ρωμανία 4,076,921, τὸ Μεξικὸν 3,615,398, τὸ Ἀλγέριον καὶ ὁ Τύνις 3,346,111, ἡ Πορτογαλία 3,018,868, ἡ Ἀργεντινὴ δημοκρατία 2,319,460, ἡ Αἴγυπτος 2,215,713, ἡ Χιλή 1,709,100, ἡ Ἑλλάς 904,822, ἡ Βουλγαρία 483,733, τὸ Λουξεμβούργον 445,585, ἡ Περσία 372,200. Ἐξ ὅλων ὅμως τούτων τῶν κρατῶν τὸ μέγιστον καθαρὸν κέρδος ἐκ τῶν ἐσόδων τούτων πορίζεται ἡ Γαλλία, ἥτις ἐκ τῶν 154¹/₄ ἑκατομ. φράγκ. δαπανᾷ ἐνιαυσίως μόλις περὶ τὰ 70 ἑκατομμύρια, διότι καὶ οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι λαμβάνουσι μισθὸν σχετικῶς μετριώτερον, καὶ τὰ πλεῖστα ταχυδρομικὰ γραφεῖα θεωροῦνται μόνον ὡς θέσεις δευτερεύουσας ἔχουσαι σημασίαν.

— Γιγάντιοι ἀληθῶς εἶνε αἱ πρόοδοι τοῦ ἐμπορίου κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἀδιάνορον ἀφ' πανταχόθεν ἐκφράζονται καθ' ἑκάστην πικρὰ παράπονα περὶ τῆς στασιμότητος καὶ νεκρώσεως τῶν ἐμπορικῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν. Καὶ ναὶ μὲν ἴσως δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῆ, ὅτι ἐν μέρει εἶνε δίκαια τὰ παράπονα ταῦτα, ἀλλ' ἀπέναντι τῶν ἐπομένων ἀριθμῶν πᾶς τις θ' ἀναγκασθῆ νὰ μὴ θεωρῆ καὶ νῦν τὰ πράγματα ὅπως ἦσαν πρὸ 10 ἢ 15 ἐτῶν. Τὰ ἔσοδα, ἅπερ οἱ αὐστρουγγρικοὶ σιδηρόδρομοι εἰσέπραξαν κατὰ τὸ ἔτος 1882 ἐκ διαμετακομισθέντων ἐμπορευμάτων ἀνήρχοντο εἰς 241,870,441 φιορινίων, ἅπερ τῷ 1883 ἀνῆλθον εἰς 244,860,421.

— Τὸ μῆκος τῶν γραμμῶν τῶν αὐστριακῶν σιδηροδρόμων κατέχει ἕκτασιν 20,848 χιλιομέτρων, ἄρα ὑπολογίζοντες τ'

ἀνωτέρω ἔσοδα κατὰ χιλιόμετρον εὐρίσκομεν ὅτι καθ' ἑκάστον τούτων εἰσέπραχθησαν 11,601 φιορινίων. — Ἐπιβάτας μετέφερον οἱ σιδηρόδρομοι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὑπὲρ τὰ 55 καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια.

— Τὰ διὰ τοὺς σιδηροδρόμους χρέη τῆς Πρωσίας ἀνήρχοντο τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου 1880 εἰς ἐν δισεκατομμύριον καὶ 500 ἑκατομμύρ. μαρκῶν, τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου 1884 συνεποσώθησαν εἰς 3,107,785,185, τὴν δὲ πρώτην Ἀπριλίου 1886 ὑπολογίζεται ὅτι θ' ἀνέλθωσιν εἰς τὸ φοβερὸν ποσὸν τῶν 4 δισεκατομμυρίων.

— Ἐν τινι ἐσχάτως δημοσιευθεῖσῃ ἐκθέσει, ἐν ἣ γίνεται καὶ βραχεῖα τις ἱστορικὴ περιγραφὴ τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας, ἀναγινώσκουμεν τὰς ἐξῆς περιέργους πληροφορίας. Τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον τῆς τραπέζης ταύτης ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς 182,500,000 φράγκ., τὰ δὲ προνόμια αὐτῆς ἰσχύουσι μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1897. Ἡ ἀξία ἐκάστης μετοχῆς, ὀρισθεῖσα ἀρχῆθεν εἰς 1000 φράγκα, ἦτο κατὰ τὸ 1815 715 φράγκων, τῷ 1848 950 καὶ τῷ 1881 ἀνῆλθεν εἰς 6,807 φράγκ. ἡδὴ δὲ κυμαίνεται μεταξὺ 5000 καὶ 5200 φράγκ. Ἡ κυκλοφορία τῶν γραμματίων τῆς γαλλικῆς τραπέζης ἀντεστοίχει τῷ 1840 πρὸς 225 ἑκατομμύρ. φράγκ., τῷ 1860 ἀνῆλθεν εἰς 750 ἑκατομ. τῷ 1870 εἰς ἐν δισεκατομ. καὶ 150 ἑκατομμύρια, τῷ 1880 εἰς τὸ ποσὸν τῶν 2 δισεκατομ. καὶ 300 ἑκατομμυρίων καὶ τέλος τῷ 1884 εἰς 3,039 ἑκατομμύρ. Τὰ ἔσοδα τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας ἀνέρχονται εἰς 12 ἑκατομ. φράγκ. ἐτησίως, ἐπλήρως δὲ τὸ καθίδρυμα τοῦτο εἰς τοκομερίδια τῷ μὲν 1848 30 φράγκ., τῷ δὲ 1871, 200 καὶ τῷ 1873 350 φράγκ.

— Ἐπ' ἐσχάτων ἡσυχολήθησαν ν' ἀνεύρωσι τὸ ποσὸν τῶν ἐπιστολῶν, αἵτινες καθ' ἑκάστον ἔτος ἀποστέλλονται ἀπὸ διαφόρων εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ὑπελόγησαν δὲ ὅτι ἡ δι' ἐπιστολῶν συγκοινωνία ἐκτελεῖται ἐνιαυσίως δι' 6,300 ἑκατομμυρίων ἐπιστολῶν, ἧτοι καθ' ἡμέραν διὰ 17 ἑκατομμυρίων. Ἐκ τούτων τὰ 65,3% (4,100 ἑκατομ-

μύρια) ἀνήκουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην, 28,8 % (1,800 ἑκατομύρια) εἰς τὴν Ἀμερικὴν, 4½ % εἰς τὴν Ἀσίαν, 1,4 % Αὐστραλίαν καὶ 0,3 % εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἤτοι 270, 90 καὶ 20 ἑκατομύρια ἐπιστολῶν καὶ γραμματοδελτιῶν. Ἐὰν ὁ ὑπο-

λογισμὸς γείνη κατὰ κεφαλὴν, εὐρίσκόμεν ὅτι ἐν Αὐστραλίᾳ ἕκαστον ἄτομον στέλλει κατ' ἔτος 20 ἐπιστολάς καὶ γραμματοδέλτια, ἐν Ἀμερικῇ 18, ἐν Εὐρώπῃ 13, ἐν Ἀσίᾳ δὲ καὶ ἐν Ἀφρικῇ οὐδὲ ½ ἐπιστολὴν κατ' ἔτος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Ἀνάγνημα. — Τέλος.)

Τὴν ἐσπέραν ἦτο πανσέληγος. Τὰ θυελλώδη νέφη, ἅτινα εἶχον καλύψει τὸν δρίζοντα, γυρλιζόντα ὑπεχώρησαν πρὸ τῆς λαμπρᾶς καὶ μεγαλοπρεποῦς τῆς νυκτὸς δεσποίνης. Ἡ διευδύντρια ἐκάθητο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου ἔχουσα πρὸ ἑαυτῆς τὸ πλήρες ἀργυρίου ταμειὸν, ἕπερ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐτάραττεν ἐλαφρῶς, ὅπως διὰ τοῦ ἤχου τῶν ἐν αὐτῷ περιχομένων νομισμάτων τέρψη τὴν ἀκοήν της.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου εἶχεν ἀνεγερθεὶ προσωρινῆ σκηνή, ἥς ἡ αὐλαία ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀναπετασθῆ. Ἡ ὀρχήστρα, συγκειμένη ἐκ βιολίου, εὐθυαύλου καὶ τυμπάνου, ἤρχισεν ἤδη νὰ δίδῃ σημεῖα ζωῆς καὶ νὰ παρασκευάζηται, ὅπως κατακηλήσῃ τὰς ἀκοὰς τοῦ δημοσίου. Ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ, ἔνθα ἐκτὸς τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ ὀλίγοι κύριοι εὐρίσκοντο, ἐπεκράτει ἡ γνώμη ὅτι ἡ μουσικὴ ἦτον ἐλεεινῆ. Τὸ δημόσιον τῆς δευτέρας σειρᾶς ἐθεώρει αὐτὴν λίαν ἀρμονικὴν, οἱ δὲ ἀκροαταὶ τῆς τρίτης καὶ τελευταίας σειρᾶς ἦσαν καταγοητευμένοι ἐκ τῶν μαγικῶν τόνων.

Ἄφ' οὗ ἡ ὀρχήστρα ἐπεράτωσε τὸ ἔργον της ἐφάνη πρὸ τοῦ παραπετάσματος ὁ διευδύντης καὶ ποιήσας ὑπόκλισιν, εἶπε „Ἐχω τὴν τιμὴν ν' ἀναγγεῖλω εἰς τὸ σεβαστὸν δημόσιον, ὅτι ἀναβάλλεται τὸ δρᾶμα „Ἡ δεσποινὶς τοῦ φρουρίου“.

Οἱ θεαταὶ τῆς τρίτης σειρᾶς ἤρχισαν νὰ θορυβῶσι.

— Ὁ θάνατος, κύριοι, εἶνε ὁ αἴτιος τῆς ἀναβολῆς ταύτης, εἶπεν ὁ γέρον, ἐν ᾧ τὸ ὄγκρον πρὸς ὄψον του ἐξέφραζεν ἄρρητον μελαγχολίαν. Ἐἴτα ἐξηκολούθησεν. — Ἄντι τοῦ δράματος ἐν πρώτοις θὰ τραγωδησῇ ἡ δεσποινὶς Καρολίνα Μακρῆ τὴν μονωδιαν „Πρωῖνὸς περίπατος θεατρῖνας“.

— Εὐγε! ἀνεφώνησεν ὁ ἀνθυπασπιστής.

— Ἐπειτα ἀκολουθεῖ νέα παράστασις τῆς διευδυντριάς, καὶ τέλος θὰ ἔχω τὴν τιμὴν . . . νὰ παρουσιάσω ἐν θαυμασίον παιδίον, τὸσον μικρὸν, ὥστε μέλις δύναται ἀκόμη μόνον του νὰ σκέπτηται. Ἐν τούτοις, κύριοι, τὸ παιδίον αὐτὸ θὰ κινήσῃ τὸν θαυμασμόν σας.

Μετ' ἐπιτυχίας ἐξετέλεσε τὸ καθήκον της ἡ Καρολίνα, ἣν κατόπιν ἠκολούθησεν ἡ διευδύντρια, ἥτις εἶχεν ἀφήσει τὴν παρὰ τὴν θύραν τοῦ κήπου θέσιν της εἰς τινὰ γραΐαν ἠθοποιῶν, ὅπως καλλωπισθῆ ἑξαιρετικῶς τὴν ἐσπέραν ταύτην, διότι πρὸ ὀλίγου εἰς ὑπηρετίης τοῦ στρατιῶνος εἶχε ζητήσῃ εἰσιτήρια διὰ τινὰς ἀξιωματικούς. — Οὗτοι ἐφάνησαν μετ' ὀλίγον, μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Κόμης Χόνιφ, καὶ ἔλαβον θέσιν πλησίον τῆς σκηνῆς ἐντὸς φυλλᾶδος, ἣν ἐκ τῶν προτέρων εἶχε κατὰ παραγγελίαν τῶν καταλάβει ὁ ἀνθυπασπιστής. Οὗτος ἐξέφρασεν αὐτοῖς τὴν λύπην του ὅτι ἔχασαν τὸ κάλλιστον μέρος τῆς παραστάσεως.

— Λοιπὸν, κύριε ἀνθυπασπιστά — αὐτὴ ἡ Καρολίνα — παρέστησε καλὰ τὴν „δεσποινίδα τοῦ φρουρίου“; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ ταγματάρχης.

— Τὸ δρᾶμα ἀνεβλήθη, ἀπεκρίθη οὗτος γελῶν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ . . .

— Ἄλλ' ἀντ' αὐτοῦ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ λοχαγός, ἡ Καρολίνα ἔδραψε νέας δάφνας, διὰ νὰ στολίσῃ τὸν στέφανον τῆς νεαρᾶς φήμης της, αἱ; . . .

— Ὄ, ἦτο θελκτικωτάτη! ἀνεφώνησεν οὗτος.

— Μαγευτικὴ, γόησσα καὶ τὰ λοιπά, εἶπεν ὁ ταγματάρχης διαρκῶς γελῶν.

— Σπανίως τηροῦσι τὸ πρόγραμμά των αὐτοὶ οἱ πλάνητες ἠθοποιοί, εἶπεν ὁ κόμης χασμῶμενος.

— Σήμερον ὅμως ἔχει καὶ τὴν αἰτίαν του, ὑπέλαβεν ὁ λοχαγός. Χθὲς ἀκόμη ἡ Σωσάνα παρέστησε τὴν „δεσποινίδα τοῦ φρουρίου“ . . .

— Πολλὴ ταχέως δύναται νὰ ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, εἶπε στεναζὼν ὁ ταγματάρχης.

— Ἡ Σωσάνα εἶχεν εὐφυΐαν καὶ ἐνεποιεῖ πολλὰ καλὴν ἐντύπωσιν, εἶπεν ὁ λοχαγός.

— Δὲν ἔμπορῶσα νὰ ἐννοήσω πῶς αὐτὴ κατήντησεν εἰς τοιαύτην θέσιν . . .

— Τόσον ἔξαφνα λοιπὸν ἀπέθανεν αὐτὴ ἡ κυρία; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἠξιοκτόνησεν, ἀπήντησεν ὁ ταγματάρχης. Λέγουν ὅτι αἰτία τοῦ λυπηροῦ συμβάντος εἶνε περιφρόνησις τοῦ ἑρωτῆς της . . . ἀπιστία τοῦ ἑραστοῦ . . .

— Ἀλλοίμονον ἀν πᾶσα λησιμονομένη ἐρωμένη ἠτοκτόνει! εἶπεν ὁ λοχαγός γελῶν, στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν ἀνθυπασπιστὴν ἐφιδύρισεν εἰς τὸ οὖς του — Τοιοῦτό τι μὴ φοβῆσαι ἐκ μέρους τῆς Καρολίνας.

Ὁ Κόμης Χόνιφ, ὅστις κατὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην περὶ τῆς αὐτόχειρος εἶχε γείνει κάτωχρος, περιετυλίχθη βίγῶν εἰς τὸν μανδύαν του καὶ σύνουος ἔβλεπεν ἀτενωῶς πρὸ ἑαυτοῦ.

Μετὰ μακρὰν σιγὴν εἶπεν ἐπὶ τέλους. — Εἶνε καιρὸς ν' ἀναχωρήσω, διότι πρέπει νὰ ἐπιστρέψω μετὰ τὴν προσεχῆ ἀμαξοστοιχίαν εἰς τὸν στρατιῶνα.

— Τώρα θὰ παρουσιάσω ἕνα θαυμασίον παιδίον, καθὼς λέγει ὁ ἀνθυπασπιστής, εἶπε γελῶν ὁ ταγματάρχης.

— Μείνετε ἀκόμη ὀλίγον, διὰ νὸ ἴδωμεν καὶ τοῦτο, κύριε κόμης, ἔπειτα σᾶς συνοδεύω καὶ ἐγώ.

Ἡ αὐλαία ἀνεπετάσθη καὶ ὁ Θεόφιλος ἀνέβη ἐπὶ τῆς σκηνῆς φέρων ἐνδύματα ἀντηγάνου. Εἰς τοὺς βραχίονας του ἐκράτει μικρὸν πλάσμα. — Ἐχάσαμεν ἄλλως διόλου τὸ δρόμο μας, ἔλεγεν ἐν προσπεποιημένῃ ἀπελπισίᾳ, κανένα μονοπάτι δὲν φαίνεται, γύρω μας εἶνε ἄγρια βουνά, καὶ φοβεραὶ χαράδραι. Μόνον τὶ φλάουτό σου, παιδάκι μου, ἔμπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ.

Τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου, ἕπερ ἐκράτει ἤδη εἰς τὴν χεῖρά του ὁ κόμης Χόνιφ, κατέπεσε καὶ κατεδραύσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, αὐτὸς δ' ἀκίνητος καὶ πελιδὸς ἔβλεπεν ἀσκαρδαμυκετὶ τὸ παιδίον, ἕπερ ἀφήκεν ἴδιον δπὸ τῶν βραχίονων του ὁ Θεόφιλος.

Εἶχον ἐνδύσει τὴν Ἰωσηφίαν βραχύτατον, πρασινοκίτρινον ἔνδυμα, ῥοδοβαφεῖς περικνημίδας, εἰς τοὺς πόδας της ἔφερε πέδιλα ἐκ χρυσοχάρτου καὶ ἐπὶ τῶν βοστρυχῶν της στέφανον ἐκ λευκῶν καλύκων ῥόδων. Ἐν τούτοις τὸ ἑρατεινὸν πρόσωπόν της ἐναλλὰξ ἐγίνετο ἐρυθρὸν καὶ ὄγκρον, ἐκ δὲ τῶν εὐρυνθέντων ὀφθαλμῶν ἀνεπέμπετο φλόξ πυρετώδους ταραχῆς.

— Φάνεσαι ἀσχημος, εἶπε μετὰ φόβου στρεφομένη πρὸς τὸν φίλον της. Οὗτος δὲ γινώσκων τὸ πρόγραμμά του ἐξηκολούθησε.

— Εἶμαι κατάκοπος καὶ ἐξητλημένος ἀπὸ τὸν φόβον μου, Ἰωσηφίνα. Ἄρχισε τώρα νὰ παίζῃς μετὰ τὸ φλάουτον, εἶπεν ἰκετευτικῶς καὶ ἔτεινεν αὐτῇ τὸ μικρὸν ὄργανον.

— Παίξε, παίξε!

— Πᾶμε νὰ φύγωμε! ἐφώνησεν ἡ μικρὰ καὶ ὕψωσε πρὸς αὐτὸν τοὺς βραχίονας της.

Ὁ Θεόφιλος ἔκλινε πρὸ αὐτῆς τὸ ἐν γόνυ καὶ λαβῶν τὸ τρέμον σῶμα εἰς τοὺς βραχίονας του, ἀνεφώνησε μόλις συγκρατούμενος. — Ἰωσηφίνα μου, ἀν παίξῃς θὰ ἴδῃς ποῦ θὰ σταθοῦνε τὰ νερά, οἱ βράχοι θὰ πέσουν μέσα εἰς τὰς χαράδρας καὶ θὰ μᾶς κάμουν γεφύρια, γιὰ νὰ περάσουμε! Ἄρχισε μόνον νὰ παίζῃς, καὶ νὰ ἴδῃς θὰ σωθοῦμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν λαβύρινθον.

Ἡ κόρη ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ στῆθους τοῦ Θεοφίλου καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Παίξε, Ἰωσηφίνα! . . . Ἰωσηφίνα, θ' ἀποθάνω . . . ἀν δὲν κάμῃς ἐκεῖνο ποῦ σὲ παρακαλῶ, εἶπε, καὶ τὴν ἀδημονίαν, ἥτις ἐπέεξε τὸ στήθος του, ἐξέφραζεν ἡ τρέμουσα φωνή του.

— Θὰ πεθάνῃς; . . . εἶπεν ἡ Ἰωσηφίνα ἀνορθοῦσα τὴν κεφαλὴν της καὶ βλέπουσα μετὰ στοργῆς τὸν Θεόφιλον, καὶ ἀν πεθάνῃς, δὲν θὰ ἔμπορῃς νάρχεσαι ἔσμενα, ἔσάν σὲ φωνάζω . . . ποτὲ . . . ἔσάν τὴν . . .

— Naί, naί, Ἰωσηφίνα μου, τὴν διέκοψεν οὗτος μετὰ λυγμῶν.

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πεθάνω, εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη.

Μετὰ στεναγμοῦ ἀνακουφίσεως ἔθηκεν ὁ Θεόφιλος τὸ φλάουτον εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἰωσηφίνας καὶ εἴτα λύσας ἀπὸ τῆς ζώνης του τὸ ταμπουρίνι, ἤρχισε νὸ κρούῃ ἐλαφρῶς τοὺς κωδωνίσκους του. Ἄλλ' ἡ μικρὰ κόρη, ἀφ' οὗ μηχανικῶς ἔφερε τὸ ὄργανον εἰς τὰ χεῖλιά της, καταληφθεῖσα ὑπὸ ῥίγους τὸ ἀπώθησεν αὐδὺς λέγουσα. — Δὲν ἔμπορῶ . . . μὴ γυπῆς καὶ σὺ τὸ ταμπουρίνι . . . με πονεῖ . . . ἔδω τὸ κεφάλι μου . . . ἄχ . . . πῶς με πονεῖ!

— Ἐτρέξαμε τόσο μακριά, ἐχάσαμε τὸ δρόμο μας, ἤρχισε πάλιν ὁ Θεόφιλος τρέμων ἐκ τοῦ φόβου, διότι συγχρόνως ἤκουσεν ἐκ τῶν παρα-